

B - Veliki petak - Katedrala - 2012.

Iz 52,13-53:12 Hebr 4,14-16; 5,7-9 Iv 18,1-19,42

Isusov kraj života na križu bila je razumski gledajući neprihvatljiva činjenica, koja je dovela u pitanje svu njegovu evangelizaciju kroz tri godine, i čitav njegov mesijanski lik. Bez poniranja u otajstvo Isusova djela otkupljenja, ne možemo shvatiti ni povijesni hod Crkve koja ide Isusovim stopama.

Onda i danas pod križem na Kalvariji isprepliću se ljubav i zloba, sućut i ruganje, Božji i ljudski interesi, i sukobi interesa. Ono što je Isus u svom javnom životu brižno izbjegavao, sada jed po rukama neprijatelja i cinika svečano obznanjeno: 'Isus Nazarećanin, Kralj židovski' (Iv 19,19).

Obistinjuje se svetopisamska poruka: 'Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni' (Iv 3,16). I druga, Isusova: 'A ja kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi' (Iv 12,32) – u svoje probodeno Srce.

Na križu Isusa opsjeda osjećaj napuštenosti i odbačenosti. Nije to samo ljudski strah pred smrću, već potresenost Sina Božjega koji vidi mnoštvo zla i grijeha roda ljudskoga, koje mora uzdignuti na križ, da obeskrjepi moć Zloga, a nas da oslobodi ropstva grijeha.

U ove naše dane nadvila se nad Domovinom prijetnja novih zakonskih regulativa s kobnim posljedicama za ljudski život u njegovu nastajanju. Jedni bi, u ime svojih privatnih interesa, mogli prezirati i gaziti osnovna prava drugih, čak i temeljno pravo na fizički i moralni integritet, pravo na zdravi život od začeca do prirodne smrti.

Navodna ljubav za djecom već je proizvela hrvatski in vitro gulag od preko deset tisuća zaleđenih i zatočenih, nepoželjnih i odbačenih, napuštenih ljudskih bića. Njihovi nazovi roditelji, oni koji su ih naručili, više ih ne vole, na njih više ne misle, savjest ih ne uznemiruje. Sudbina te njihove djece leži u rukama gospodara skladišta. Jučer su bila silno željena, danas su teret, suvišna.

Za opravdanje zakona pribjegava se izrugivanju zdravog razuma: veli se, naime, nitko se ne mora služiti tim zakonom; kao: nitko ne mora ubiti, krasti, lagati - ali tko hoće, može.

Zakon je po svojoj naravi pedagog, odgojitelj za dobro, čuvar vrednota. Zakon mora biti pravedan, inače je nemoralan, bezakonje. Sveti je Augustin davno napisao, a papa Benedikt XVI. u Njemačkoj ponovio: Ako se ukine pravo, država postaje velika banda razbojnička (*De civitate Dei* IV, 4, 1).

Tada nerođeni, slabi i nemoćni nemaju ni prava, ni časti, ni dostojanstva ljudske osobe: jesu li to 'napredne tekovine', ili je to novi bolni dio trnja i križa Kristova danas i ovdje, u Hrvatskoj?!

Božansko-ljudska ustanova, obitelj – vrelo života, nezamjenljiva za dobrobit ljudskog bića na zemlji, i za njegovu sudbinu u vječnosti, ugrožava se nametanjem začudnih surogata. Obitelj je – sol zemlje čovječanstva, sol zemlje – ove naše hrvatske zemlje, Lijepe naše

domovine. Ako li sol obljetavi (Mt 5,13), kakvu li budućnost pripremamo sebi i budućim naraštajima: trnje i križeve!

Iz kojih rana srca i duše proizlaze privatne i javne agresivne ponude razornih surogata? Kako se lako zaboravlja: 2005. godine UNESCO je širom svijeta, i u Hrvatskoj, provodio program: 'Svako dijete treba obitelj', dok je opće plemeniti cilj bio: 'Osigurajmo svakom djetetu zdravlje, obrazovanje, jednakost, zaštitu – unaprijedimo čovječanstvo' (Zagreb, 4. veljače 2005)!

Hrvatski Ustav jamči obitelji osobitu zaštitu (čl. 61). Bez zaštite obitelji, i djeteta, čovječanstvo nema napretka, nema budućnosti. Isusova riječ ostaje zauvijek: 'Što god učiniste jednomu od ove najmanje braće, meni učiniste!' (Mt 25,40).

Nije nepoznato da živjeti život u skladu s vlastitim poslanjem, primljenim od Boga, od strane carstva zla i silâ tame izaziva: neprijateljstvo i odbacivanje, progon i smrt. Isus je svoje učenike pripremao i na takvu sudbinu na zemlji.

Neki će poput Petra, u uskom krugu istomišljenika, biti hrabri: 'Život ću svoj položiti za tebe!' (Iv 13,37-38), štoviše, bit će kadri uzeti u ruke mač (Iv 18,10-11), dok će kod prvog zahtjeva svjedočenja za istinu u javnosti - zanjekati da Isusa uopće poznaju (Iv 18,17. 25. 27), izdat će svoj identitet.

Drugi će se sami ponuditi za izdajnika, i za to uzeti nagradu. Judine škude - karijera, moć i vlast - tako često više vrijede nego li savjest i dostojanstvo, čast i ponos.

Mi danas, gledajući raspored sila zla i sila dobra na pozornici ovoga svijeta, ne bismo se trebali čuditi ako i naše svjedočanstvo za Isusa, za istinu u ljubavi, bude moralo proći kroz kušnje i progone, i Križnim putem sve do uzdignuća na križ, u Lijepoj našoj, većinski katoličkoj domovini.

Isus jamči svojom riječju i svojim životnim putem: na koncu pobjeda pripada vama, život će pobijediti, jer Isus – raspeti i uskrsli – jest Put, Istina i Život (Iv 14, 6).

To nas hrabri i jača da živimo i radimo za Gospodina, za Crkvu i Domovinu, u radosnoj i nepokolebivoj nadi u konačnu Isusovu pobjedu, pobjedu Isusovu i našu.

Konačnu pobjedu slavi Bog. A Bog je ljubav (1 Iv 4,4) Isus nam je došao posvjedočiti Očevu ljubav: 'Ljubav je svjetlo – u konačnici jedino svjetlo – koje uvijek iznova rasvjetljuje svijet obavijen tamom, i daje nam hrabrost potrebnu za život i djelovanje' (Benedikt XVI, Deus caritas est, 205, 39).

Vjerujemo, i ispovijedamo, istinu starog kršćanskog poklika: 'Ave crux – spes unica = Zdravo križu – nado jedina!' Amen.